

V.b.b.

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Zinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

Lisi

za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrletno: K 3000—

Za Jugoslavijo

četrletno: 15 Din.

Posamezna številka 400 kron.

Leto III.

Dunaj, 14. februarja 1923.

Št. 7.

Vabilo

na

občni zbor

političnega in gospodarskega društva
za Slovence na Koroškem, ki se bo vršil

v četrtek dne 1. marca t. l.

ob 9 uri dopoldne v društvenih prostorih v Celovcu (Vetrinjsko omestje 26/1 levo) z naslednjim dnevnim redom:

1. Nagovor predsednika.
2. Poročilo tajnika.
3. Poročilo blagajnika.
4. Volitev novega odbora.
5. Določitev članarine za leto 1923.
6. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi ODBOR.

Ko pojde dr. Seipei v Beograd!

Ob priliki pogajanj jugosl. vlade z avstrijskim kanclerjem apeliramo koroški Slovenci na vse merodajne činitelje, naj se vendar rešijo pereča vprašanja glede pravic koroških Slovencev. Hočemo Slovenske šole in slovenske učitelje! Imamo učitelje, a so pregnani in jim je povratek nemogoč. Hočemo svobodo pri ustanavljanju gospodarskih naprav in organizacij! Naše zadrage naj poslujejo neovirano in svobodno. Hočemo svobodo za naša kulturna društva! Dovolijo naj se tečaji, igre, narodne prireditve. Hočemo slovenskega jezika zmožne uradnike, predvsem nepristranske sodnike! Hočemo zaščito od orožništva proti napadom od raznih nam nasprotnih plačanih elementov! Mi plačujemo davke in prisilna posojila, mi hočemo tudi narodno in

kulturno svobodo, pravico in enakopravnost z drugimi državljani republik Avstrije. Ne prosimo, zahtevamo to! Ne samo vsled raznih pogodb, ampak po pravicah človečanstva. Brez rešitve našega vprašanja bo jasen sporazum med kraljevino Srbom, Hrvatov in Slovencev in republiko Avstrijo nemogoč.

Kaj nam pa morejo?

Dne 7. marca bo torej v Avstriji ljudsko štetje. Za nas slovenske Korošce bo predvsem važen odstavek o narodnosti. Označiti bomo morali jezikovno pripadnost.

Jezikovna pripadnost pomeni jezik, v katerem sta nas učila oče in mati. Jezik, katerega kdo najlažje govori in v katerem misli. Glede tega vprašanja se ne bo težko odločiti. Vi kmetje in delavci od Smohora pa doli do Libuče, od Karavank do Osojskega jezera in Sinje planine, okoličani Celovca in Beljaka, trde korenine okrog Vrbskega jezera in stare Gospe svete; ali ni res, da ste vsi, ki imate v teh krajih svoje domove in niste priromali od severa, pristni koroški Slovenci? Saj najlažje govorite in živite „po našem“, slovensko! Kadar poje naša pesmica v gostilni pri poličku, kadar žobrate doma in v cerkvi in kadar na tistem kolnetu te hudirjeve davke in različne „Zwangsanleihe“, delate to v domačem slovenskem jeziku! Komu na ljubo bi se izdajali za Nemce, mar raznim nemškim uradnikom in gospodom, ki so vendar za vas tukaj? Vi jih redite, ne oni vas! Če kateri od vas včasih pošili na Nemce in zarobanti par besed po nemško, je temu kriva stara avstrijska šola. Resnica je bila in bo, da ste pristni koroški Slovenci!

Pri štetju se bo vprašalo: „Ali znate nemško ali ne?“ Vsak naj izpraša svojo vest in temeljito premisli, ali res zna nemško! Nemščina ne obstoja iz par kletvic in fitigotov, nemški jezik je globok in težak ter ga res zna le malokak slovenski Korošec. Pomislite

samo na različna pisma, ki jih pišejo naše dečle iz nemških mest v malo čudni nemščini! Pomislite, kako naši otroci po cerkvah, kjer so duhovniki Nemci, pri litaniyah odgovarjajo: „Nit fir uns“. Vse to imejte pred očmi in pred komisijo z besedami: „Kaj nam pa morejo?“, povejte, da ste Slovenci!

Avstrijski Čehoslovaki.

Vso češkoslovaško narodno manjšino obsegajoča organizacija je „České srdce“. V tem društvu so zastopane vse češke stranke. „České srdce“ ima nalogo družiti in oskrbovati vse pripadnike češkoslovaške manjšine v Avstriji. Predvsem se bavi z oskrbo otrok in delanezmogočnih starčkov. Društvo vrši narodno misijonsko delo, ko pošilja v poletju otroke na počitnice na Češko in deloma tudi v Jugoslavijo, kjer se pri otrokih zopet ljubezen do slovanskega materinega jezika poživi in ojači, tako, da se v jeseni navdušeni in čili vračajo na svoje domove. Čehi živijo v vednih stikih s svojo domovino in so dobro financirani, ker češka trgovina in obrt dobro uspevata. Mnogoštevilno društvo čeških visokošolcev in udruženje srednješolcev obeta avstrijskim Čehoslovakom ugodno bodočnost. Poleg navedenih društev in organizacij imajo Čehi še precejšno število konsumov in pri organizacijah povsod dramske odseke, ki prirejajo redno narodne predstave. Zabiti ne smemo dobro razvitih telovadnih društev. „Dělnická tělocvičná jednota“, ki šteje 13 odsekov in istotako „Sokol“ s 13 odseki. „Orel“ ima 5 odsekov, deluje pa izvanredno dobro in želeli bi bilo, da bi tudi naši poživljeni odseki stopili z njim v tesnejše stike.

Predno sem pisal te vrstice o avstrijskih Čehoslovakih, sem se razgovarjal z raznimi češkimi voditelji, da bi mogel podati prav nepristranske podatke. Pri tem razgovoru mi je večkrat prišla misel, zakaj pri nas tako klaverno izgleda. Mi še vedno čakamo na nekaj,

PODLISTEK

Rutarjevemu Juriju — Zahomška dekleta.

Od same žalosti nas je začel hmajten trgati, ko smo čitali Tvoj zadnji dopis. (Pa brez zamere, da Te kar tičemo. Pogruntati jo pa znaš.)

Toraj se je tudi Juri spomnil tiste pesmi „Ans' alan is' holt alan“ in začel metati oči za ženskami. Prav je storil! Živeti ob strani mlade, živberne in pridne žene — lepšega si ja človek sploh misliti ne more na svetu. A vse te priprave za „vscit“ hudirja! Te presneto rimčice — taka malenkost, pa stane toliko denarja, da bi prej cel cesarski dvor pokupil.

Beremo dalje, že radovedni slišati kaj o novi havžengi (gospodarstvu) slabo nam začelo prihajati. Liza prelomila zvestobo. Oh ti revček Jurček, res usmiljenja vreden. Toliko si se trudil in zraven še vedno troštal Lizo, obdan od vseh grenkosti in težav. Na vse zadnje pa šele ta sramota. Izrekamo Ti

naše najglobokejše sožalje. Lizi pa naj veljajo te vrstice:

Oj, Liza mišmaš,
kako pa ravnaš?
Ubogega Jurčka
za norca imaš.

Potroštan bod, ne povešaj glave, kaj če se Ti je tudi huda rana vcepila v srce in se Ti zdi nepozabljiv ta udarec, otrese se, pozabi na vse, pa glej, da drugo dobiš.

Če vidiš svojega brata v sili, posebno pa s srčno boleznijo, za katero ni zdravila v lekarnah, mu brez odlašanja pomagaj!

Jur, sedaj pa sprazni ušesa in poslušaj, kakšen „recept“ Ti me damo: Podaj se jutraj zgodaj na pot do prve železniške postaje. Zavpi tam pri kasi „Čajna pod Dobračem“, ali bolj po nobel „Nötsch am Dobratsch“. Tisti „Gailtolar“ pa ni Bog ve kako elegantno uštiman. Pa, da bi se moral peljati v „dritte Klasse“, saj ni tako daleč! To boš že še pretrpel! V Čajni izležeš. Vodila Te bo pot čez most Čajniškega potoka. Pa le bolj proti senčnemu kraju se drži, da jo ne zamahaš v kak „Plajberk“. Hodil boš nekaj časa skoz majhen gozdiček ali bolj po domače „Nötscher

Waldl“. Od daleč boš zapazil veliki Zilski most. Začuden se boš ozrl naokoli ko boš zagledal veliko vas pred seboj. Potem pa nekoliko časa po ravnem. Tu pa tam boš srečal kako mlado dečvo. Ozrl se boš nazaj, koliko pota že imaš za seboj, ter zdihnil: „Oh moje nože! Saj ni konca tej poti“. Naenkrat se bo reklo: „Gospod Jur! Gor po klanecu“. Vrh klanca se Ti prikaže Zahomška republika. Napis prve hiše Ti naznani gostilno. Le noter, Juri, da si malo odpočiješ. Truden boš in prav potreben počitka, še bolj pa užitka. Zdaj pa en štamperl „ta svadčega“, ki se Ti bo najbolj prilgel.

Ko si boš že nekoliko želodec poflikal, se pa lahko malo sprehodiš po „stegnah“ v vas. Tam boš srečal zahomške Tilde. Ena večja, druga manjša. Sred vasi je vodnjak. Joj! — tam zdrkne ena s „cokvami“, hoteč si vzdigniti škafo na glavo, na tla. Torej Jur, pobirat! Vsa oblita je in pa zebe jo — no si pa vsaj kopelj „prišpara“.

Najboljše bi pa bilo, da bi prišel na kako „muzko“. Ustrašil bi se. Na desno in levo — vse polno ob zidu naslonjenih deklet. Pravi jarmak! Tam jih ni toliko na izbiri. Vse bi

česar si pogosto sami ne moremo razlagati. Pri nas ne slišiš nič kot jamranje, da ni voditeljev, da dela celovška vlada težkoče in vse čaka, da bode gospod fajmošter, ki je itak preobložen z delom, kaj storil. Avstrijski Čehoslovaki so si sami priborili to, kar imajo. Tudi med našimi ljudmi imamo talente, katerih ne znamo porabiti. Korošci! Poglejmo češkega poslanca Macháta, katerega ves Dunaj ceni, priprosto delavec brez posebnih šol se je povspel do te veličine. Talenti, na plan! Na delo! Imel sem čast spoznati priproste češke delavce in ne morem se dovolj načuditi o njihovi izobrazbi in njihovem praktičnem znanju. Ni res, da bi naš delavec ne mogel biti Slovenec, če dela v tovarni, saj se tudi v socialdemokratski stranki štiti in čuva narodnost. Bilo je 1. maja minulega leta, ko so češki socialdemokratje ločeno od nemških marširali po dunajskih ulicah na Schmerlingplatz. Tam so imeli češke nagovore, s čimer so jasno dokumentirali da so kot socialdemokratje lahko narodni. Bilo jih je 30.000! Pojmo tudi mi na delo! Ne ustrašimo se sile. Mi moramo napraviti konec tem komedijam, če imajo Čehi na Dunaju javne ljudske šole, zakaj bi si mi ne mogli priboriti niti zasebnih šol! Celo dva češka zastopnika (Machát in Klimeš) v mestnem šolskem svetu imata pravica nadzorovati pouk v javnih čeških ljudskih šolah. Delo je sicer na deželi bolj težavno nego v mestu, a radi tega nič manj potrebno. Zabavljati je lahko, težje kaj pozitivnega storiti!

DOMAČA POLITIKA

Kje je Balkan? V četrtek 1. februarja t. i. so celjski Nemci priredili svoj običajni „jagaball“. Ker jugoslovanska vlada ni imela nobenega povoda, da bi prepovedala to predpustno veselico, se je osnovala v Celju organizacija, ki si je dala namen to prireditve celjskih Nemcev preprečiti. Vlada je o tem zvedela in sklenila ukreniti vse potrebno, da se ta nepolitična prireditev lahko mirno vrši. Dala je zastražiti z orožniki in policijo hotel, v katerem se je vršila veselica, poskrbela za mir in red na ulici. A kljub temu je prišlo po polnoči na celjskih ulicah do protinemških demonstracij in neznatnih incidentov. Že dne 2. februarja se je oglasilo jugoslovansko časopisje in ostro obsojalo nastop demonstrantov proti Nemcem in ravno isti dan je energično nastopila tudi pokraj vlada v Ljubljani. Pokr. namestnik gospod Ivan Hribar objavlja odlok, v katerem najresneje svari pred ponavljanjem podobnih dogodkov in izjavlja, ako njegove besede ne bi zalegle, da nastopi z vso brezobzirnostjo in strogostjo proti rušilcem javnega reda in miru, ki mora biti in ostati temelj države. Tako se torej ščitijo v „balkanski“ Jugoslaviji pravice manjšin, če se jim godi krivica; brez vsake intervencije se postavi takoj vse na njih stran, vse obsoja nastop raznih prenapetežev proti sodržavljanom druge narodnosti. — Kako vse drugače

pozabil, vse, vse. Kmalu bi imel kako, ki bi Ti prav posebno dobro ugajala. Ko pa začno gosti, Ti je treba kar s prstom namigniti, pa jih prileti kar pet. To je „hec“!

Jo, pa če boš imel že kako „kano“, se Te bodo lotile spet tiste težavne misli zaradi prstanov. Ne delaj si sivih las še pred „ojsetjo“.

V bližini bodo gotovo še ljudje, ki so v času vojske dajali rinčice v menjavo „Gold gab ich für Eisen“. Vzemi tistega železnega, ki Ti pride gotovo cenejši. Glavna reč, da je okrogel in nima kakih koncev, al krajev, da se strinja z ljubeznijo.

Pred kratkim smo čitali, da se nosijo sedaj namesto prstanov zapestnice. Prava pariška moda. Mogoče Ti pridejo še cenejši.

Zagotovimo Ti, da se boš zadovoljen in dobre volje vrnil domov. Lizi pa odpusti. Povej ji pa:

Ne bodi štimana!
Saj ni si koj sama.
Je velik ta svet,
In povhn deklet!

Zahomska dekleta.

se godi nam koroškim Slovencem v Avstriji, katero vlada najkulturnejši (!) narod celega sveta — Nemec. Brezštevilno nedolžnih iger in shodov nam je vlada že prepovedala. Pod vodstvom državnih uradnikov in učiteljev so nemške in nemškutarske bande razbile naše shode, pretepale mirne Slovence. Na ulici, v gostilnah, na železnici, prav nikjer nismo varni pred to druhaljo. Na duhovnika, ki je šel z Najsvetejšim, so streljali, deželnemu poslancu so poškodovali roko, vdrli v privatna stanovanja in še stotine in stotine drugih drugih zločinov imajo na vesti, a naše oblasti niso nikogar kaznovale, nobeden nemški časopis se ni potegnil za nas; varnostni organi so se potuhnjeno poskrili, kadar smo bili Slovenci v nevarnosti in naša vlada ničesar ni ukrenila proti nemški druhalji, ker so ti razgrajali pristni „heimatdienstlarji“! Gospodje, kje je torej Balkan?

SVETOVNA POLITIKA

Zvezni kancler dr. Seipel potuje dne 20. februarja v Beograd, kjer se bo razgovarjal z ministrskim predsednikom Pašičem in zunanjim ministrom Ninčičem. Že pretekli teden so se pričela v Beogradu pogajanja med avstrijsko republiko in jugoslovansko kraljevino glede sklepanja trgovinske pogodbe. Avstrijska delegacija ima svoj stan v hotelu „Moskva“.

Priprave za vojno med Turčijo in Anglijo se nadaljujejo. Komandant Smyrne je poklical vse može od 18 do 45 leta pod orožje. Istotako ima Anglija svoje polke pripravljene za pohod.

Francija namerava zasesti tudi mesta Baden in Karlsruhe. Prepovedala je nemškim ministrom potovati v ozemlje, okupirano po francoskih četah. Nemški odpor vedno bolj raste. V zasedenem ozemlju samem se skušajo maščevati nad Francozi s tem, da Francozom prepovedujejo vstop v kavarne in hotele. Skoro na vseh oknih kavarn in hotelov je čitati plakate: Francozom vstop prepovedan.

V Bulgariji se je izvršil atentat na min. predsednika Stambolijskega, a ni imel uspeha. Posebno jezo imajo na predsednika komitške čete, ki napadajo ob meji ležeča jugoslovanska sela in katere hoče on zatreti. Pred kratkim je imel Stambolijski v sobranju (parlament) znamenit govor, v katerem je povdarjal, da Jugoslavija še nikakor ni dosegla svoje prave oblike. To bo dosegla šele tedaj, ko bo k njej pristopila tudi Bulgarija.

DOMAČE NOVICE

Podkrnos. (Jezica malih in neopravičen strah.) Celo „Klagenfurter Zeitung“, list, ki je bil po navadi več ali manj nepristranski, je iztrgala kol iz plota in v št. 147. dne 26. januarja 1923 lopnila po g. Limpelnu, ker se ga menda namerava umestiti za prošta Podkrnoškega. Dopisnik hoče nemškega prošta, češ, da tudi v Grabštajnu in Vetrinju delujeta v splošno zadovoljnost nemškega župnika, ter da razven par starih bab vsakdo obvlada nemški jezik. V kakšno zadovoljnost delujejo po slovenskih župnijah nemški duhovniki, to ve vsak in nam ni treba natančneje razlagati. Kar se pa tiče znanja nemščine, pa ni le samo par starih bab, ki ne razumejo nemško, temveč so tudi mlajše in moški. Le peščica jih je, ki nemščino popolnoma obvladajo, večina jo zna le na pol. Dejstvo nihče, tudi dopisnik ne more utajiti, da ljudstvo vključ temu, da ni našega duha, ne mara nemškega duhovnika. Nemškega prošta bi radi le tisti, ki ne marajo sploh za nobenega duhovnika, katerih ni nikdar v cerkev. Sicer pa ljudje božji, kako se to vjema? Pred kratkim je šel nekdo k škofijstvu, da ste zadovoljni z g. Limpelnom, a sedaj pošiljate papirnate bombe v časopise in na škofijstvo. Kaj je resnica? Kje je doslednost? Vi Podkrnošani, ki se smatrate za tako modre vi, ki slovite po celi Podjuni in daleč po nemškem delu Koroške kot prebrisani svinjski hantvočci, nikar se ne pustite terorizirati! Če bi imel priti semkaj g. Limpel, pride k vam le kot nepristranski dušni pa-

stir, ne pa kot politik ali agitator in zavoljo njega se Podkrnoška nemška stavba ne bo razrušila. Saj vsak ve, da se tukaj v narodnem oziru ne da kaj doseči, da se z glavo ne more skozi zid in tudi ne proti vodi plavati. Kako si upa dopisnik pisati v imenu ljudstva zoper g. Limpelna, katerega niti ne pozna? Zato pa g. Limpel, ne porajajte to lajanje dopisnika, ki si domišljuje, da govori v imenu cele fare! Bodite prepričan, da tukaj ne bode imeli sovražnikov, da se ogromna večina, akoravno ne našega duha, vseeno ne soglašajo z dopisnikom. Tisti časi, kot pred dvema letoma, ko so se vlačile dolge procesije k škofijstvu protestirat zoper duhovnike, so tudi pri nas minuli. Zatorej, g. Limpel, če pridete, dobrodošel v naši sredi!

Rožek. Evo vam nekaj novic, da jih pri-
manfate „Kor. Slovencu“. Znebili smo se davkarije, ko bi se le tudi davkov, pa šment, ko so pa davčne vijake vzeli gospodje seboj v Beljak in Borovlje, da jih tam privijejo. Brez razlike mišljenja se včasih žalostno zapoje tisto znano: „Oj ljubca moja, kje bom jemav, da bom tebi dajav, da bom tebi dajav!“. Seveda nam vse javkanje nič ne pomaga, treba bo poseči po drugo mast. Kmetje Slovenci! V združenju je moč! Združimo se v naših izobraževalnih društvih in ker mi takšnega nimamo, se pridružimo k št.-jakobškemu izobraževalnemu društvu. Možje in fantje, žene in dekleta! Vsi v naše organizacije, ki nam nudijo pravo krščansko izobrazbo, ki edina nas more vzdržati na površju v teh težkih časih. Zavedajmo se, da gremo trdi bodočnosti nasproti in je marljivost, varčnost in razumno gospodarstvo nujno potrebno, če hočemo našo rodno grudo rešiti in jo obdržati sebi in potomcem. Mladina! Sezi bolj po dobrih knjigah in se izobrazuj, da boš kos velikim nalogam, ki te čakajo. Pohajaj manj po predpustnih veselicah, ki ugonablajo značaje, zdravje in slabijo našo gospodarsko moč. Kmetijska podružnica (Gauverein) prireja zdaj vsak torek in petek zvečer gospodarske tečaje, na katerih se predava o poljedelstvu, čebelarstvu, sadjarstvu, gozdarstvu, živinoreji, g. notar pa nam je predaval o našem nebu, kar je bilo zelo zanimivo. Samo če bi nam g. notar pokazal not na kak že dovolj shlajen komet, kamor bi utekli, če postane končno le prehudo v avstrijskem paradižu. — Sprememba je tudi na naši pošti. G. Terezija Vilčnig je stopila v pokoj. Za časa njenega uradovanja je bil vedno vzoren red na naši pošti, kar pričakujemo tudi v bodoče! — Nekje pri nas se zbirajo baje slovenski slavčki in je upati, da kmalu zadoni lepa domača slovenska pesem, na kar že težko čakamo. Tako je prav, fantje, več petja in manj pitja, pa bo spet zavladalo pošteno veselje med nami in lažje bomo prebili hude čase.

Kotmaravas. Pomlad se bliža, vse se oživlja k novemu življenju. Po dolgem zimskem spanju so izvabili topli solnčni žarki tudi naše ljube čebelice na plan. Kljub slabemu medu, katerega so imeli panji večinoma gozdnega, ni bilo opaziti nobenega znaka griže. V naši okolici so imele čebele že koncem meseca januarja tople dneve za izlet in opaziti je bilo, da so 1. in 2. svečana že pridno donašale obnožino. Ustanovila se je za Kotmaroves podružnica Slov. čebel. društva za Koroško. Želimo ji mnogo uspeha v napredku umnega čebelarstva.

Kamen. Dne 5. febr. vsako leto obhlaja naše ljudstvo god grofinje Linharde, zvane tudi Agata. Nedeljo prej ali slej, kakor pač nanesse, se zbere posebno veliko ljudi od blizu in daleč, da so pričujoči pri sv. mašah, ki jih berejo domači in sosednji gospodje. Seveda je tudi med njimi veliko takih, ki pridejo iz bolj posvetnih namenov. Kakor druga leta se je zbralo tudi letos zelo veliko naroda iz vseh krajev. Marsikateri je bil tako srečen, da je vjel kak „štruc“, marsikateri pa namesto struca gumpo. Mora tudi zadovoljen biti in vesel, da ga niso nabrnkali s kamenjem, ampak s kruhom. Ljudje tožijo o hudih časih, a vendar ni bilo letos toliko beračev, ki bi prosili za štrnce, kakor druga leta. Kje tiči vzrok?

Št. III ob Dravi. Ta mesec sta se poročili zopet dve članici naše družbe, namreč Rezika

Piček z Otoža in Mojcka Wornig v Dišcicah, sestra g. župnika Worniga. Želimo obema mnogo sreče v zakonskem stanu!

Šmarjeta v Rožu. In bil je bogat mož, ki je šel in napravil veliko gostijo, na katero je povabil vse svoje znanke in prijatelje. A ko gre vabit prvega, mu ta reče: „Kupil sem 9 jarmov volov in jih grem poskusit, prosim te, imej me za izgovorjenega... Podobno se je godilo načelniku našega Heimatdiensta, ko je napravil „Knödelball“. To naj bi bilo propagandno sredstvo razpadajoče stranke. Šmarješka gospoda se je le v neznatnem številu odzvala njegovemu vabilu. Kakor se vidi, pri nas še „Knödelni“ nimajo dosti privlačne sile.

Sinčavas. Naš obče spoštovani mizarški mojster Blaž Pavlič je tudi spoznal, da človeku ni dobro samemu biti. Zato se je poročil z Julko Ferlinovo iz naše vasi. Na hojseti je bilo prav fletno, popevali so naši Sinčani in rajali s popevkami „štajriš“, da so se delale iskre! Poredni sinški fantje so starešini Andrejcu ukradli rjušnico, kar je povzročalo obilo smeha in razočaranja. — Leitgebov žagelj Franc Kuchling se je poročil z Ano Fido, Križnovo iz Grabaljevsi. Naj bodo srečni novoporočeni pari!

Škocijan. Ker dosedanji posestnik Krasnikove hiše v Zgornjem Podgradu boleha, je oddal kmetijo svoji hčerki Mariji Kuster, ki se je dne 5. febr. tukaj poročila s Hanemanovim Francom na Gorciah. — Škocijanski poštar Jos. Rabl pa se je dne 11. februarja poročil z gospodično Pavlino Obič iz Weitenselda v Krški dolini. Tako je Majarjeva hiša dobila novo gospodinjjo. Bog blagoslovi novoporočene! —

Iz Roža. Največ iger na slov. Koroškem se gotovo priredi v Selah. Majhen prostor imajo sicer, zato pa napravijo vsako igro po dvakrat, da vkljub temu vsak lahko vidi. Zanesla me je zadnjič pot, da sem šel gledat „Lumpacij vagabunda“. Vsa čast vam, vrli Selani, igralce imate izvrstne! Pošebno Šivanka zna nastopati prav originalno. Ta je pa res, kakor mi je nekdo rekel, ne več diletant, ampak cel šavspilar. Tudi drugi igralci so rešili svoje vloge prav vzorno, samo Limež se mi zdi, da je bil premalo korajžen, kar mu pa nikakor ne zamerim, ker je preveč mislil na Pepco. Pa brez zamere, Limež, drugokrat bolj korajžno! A tudi vrle pevce imate, prave planinske glasove. Samo zapazil sem, da premalo redno hodite k vajam. Pevovali imate dobrega, le redno k vajam, to bo v največje veselje in radost vodji, še bolj pa poslušalcem. —č.

Domačale. Lep dan je bil v nedeljo 4. svečana, ko so ob ogromni udeležbi ljudstva blagoslovili č. g. dekan Fritz iz Dvora ob asistenci sosednih župnikov štiri jeklene zvonove, dva za farno cerkev in dva za podružnice v Umbar in Draganje. Po župnijah je z novimi zvonovi zavladalo novo versko življenje. Dal Bog, da bi zavladalo tudi sveže narodno življenje. Kakor teknujete z zvonovi in ste veseli skrbnih dušnih pastirjev, bodite tudi bolj marljivi in teknujte z naročanjem „Koroškega Slovenca“

Bistrica v Rožu. Drvar Klemen Obilčnik na Sinah se je dne 22. januarja težko ponesrečil. Debela jelka je padla na njega in mu zlomila eno rebro. Pa tudi na glavi in roki je bil težko poškodovan. Ker ga njegov sin ni mogel sam rešiti, je hitel v vas klicat pomoč. V takem položaju je ležal nesrečnež približno eno uro. — Dne 20. januarja je hlapca Ivana Ambroža pri Strugarjih udaril konj s kopitom v glavo, prebil mu je črepinjo. Oba so prepehali v bolnišnico v Celovec. — Dne 31. jan. smo dobili novi zvon za farno cerkev v Svečah.

Od nekod. Na dan 2. februarja smo bili povabljeni na igro: „Razvalina življenja“ v Sveče. Igra je vzeta iz življenja in kaže, kam dovede pijančevanje in zakonska nezvestoba. Igralci so rešili vloge izvrstno, in pa pevci, g. urednik, da bi jih Vi slišali! Vsa čast pevovalju organistu! Udeležba je bila ogromna. Mi, ki gledamo in sodimo udeležbo iz narodnega stališča, smo si mislili, ko smo gledali te mlade obraze, nikdar ne doživite časa, da bo utihnila slovenska govornica na Koroškem!

St. Lenart pri Sedmih studencih. Tako imenovani „Abbau“ nam je vzel našega poštnega sela Folteja Tarmann. Pridno in zvesto nam je nosil več let sem vesele in žalostne pošte. Od sedaj naprej bomo dobivali pošto le vsak drugi dan. — V Ameriko se jih spravlja spet nekaj. Lansko leto jih je šlo nad 30. — Kar je smrt lani zamudila, hoče menda letos doseči; meseca januarja je umrlo 5 otrok in ena odrasla žena Barba Walušnik. — Drugod imajo snega in mraza v obilici, nam pa tega manjka. Ljudje imajo dosti vožnje in bi tudi marsikaj prislužili, pa ne morejo, ker je premalo snega. Škoda, da je „Abbau“, sicer bi predlagali, naj bi se napravila kaka centrala za sneg in mraz.

Drava. Čeprav je v naši fari le malo narodno mislečih ljudi, „Kor. Slovenec“ vsi radi beremo. Željno čakamo na vsako številko, da se malo razvedrimo. Kakor povsod v Avstriji, tlačijo tudi nas razna plačila, tako da more skoraj vsak nad gozd. V Dobrovijah se je ustanovil Jugendbund, katerega člani hočejo dobiti k sebi tudi naše fante. Izgubili smo enega, škoda. V Drobovljah se je ustanovil „Kochkurs“, h katerem smejo samo članice Jugendbunda. (Dekleta, počakajte nekaj časa, pripravili se bodo gospodinjki tečaj za vse tiste, ki so ostale korajžne Slovenke!)

Jerberg. Iz raznih krajev čitamo slaba poročila o letini in draginji, vsak dan prihajajo novi in večji davki, kmet pa plačaja in zopet kar plačaja! A se čudimo, da so pri nas ljudje, ki imajo preveč denarja za krčmo. Do policijske ure ga ne morejo zapraviti, pijejo ga do ranega jutra. Potem pa delajo nemir in razgrajajo domov grede. Svetovali bi oblastem, da se brigajo za take gostilne in če so tudi „heimattreu“.

Otož. Dragi „Kor. Slovenec“! Predno še nas na Otožu poštenkaš, se moramo oglasiti. Sicer ne vemo posebnega, to še ne boš vedel, kako so peli na svatbi fantje iz Logevasi in St. Ilja. Veš, tu gori na Otožu nismo prijatelji plesa, zato temrajši poslušamo petje. Ta šalji vi Krančič, kako mu je naenkrat zrastel krof in kako je jamral, ko so ga operirali. Nazadnje je krof pojedel in bolečine so izginile. In brivec, kaj smeha je napravil. Vse je končalo srečno in mirno, saj pri nas smo enega duha, en'ga srca! Letos bomo napravili vodovod. Kdor bo romal k sv. Luciji in bo postal žejen, naj se oglasi na Otožu. Še nekaj! Mote in Vrabl se štritata! Pred letom so prinesla obema prince, letos pa deklice. Častitamo! Kaj bo le zdaj leta? Novega gospodarja smo dobili, namreč Hauptmana.

Podgorje v Rožu. Da ne boste mislili, g. urednik, da smo res takšni abstinenti, da smo vso tinto popili, Vam hočem jaz napisati nekaj vrstic. Krivo nas sodite, da smo sami „šmuglarji“. Pač smo v resnici Pogorjanci zaspenci, kar se tiče izobrazbe. Nimamo nobenih društev, knjig in časnikov tudi pogrešamo. Poglejmo v sosedne vasi, kako vse drugače imajo društva itd. Le naša mladina je izpostavljena sama sebi. Drugače smo mirni ljudje in se imamo radi tudi z našimi nasprotniki. Saj smo vsi enakopravni, kadar je treba plačati. V gospodarskem oziru napredujemo. Imamo električno razsvetljavo in druge električne naprave. Smo nobel kot na Dumaju, ko so še cesarja imeli. Pač še nekaj pogrešamo in sicer zvonov. Povsod skoraj so tako srečni in imajo ubrano zvonjenje, le mi smo tako zanemarjeni, da imamo en edin zvonček, ki je ostal v svetovni vojni. Zato farani, zdramimo se iz spanja in začnimo, saj vem, da je težko začeti, a počasi bo že šlo. Tem potom se obračam tudi na Marijine častilce, ki priromate od blizu in daleč k naši Materi, spomnite se na naš prazen stolp, četudi z majhnim darom. Saj pregovor pravi: Zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača. Tako upajmo, da bomo tudi mi enkrat dobili zvonove. —

Podravlje. (Smrtna kosa.) V zadnjem času žanje smrt v naši domači vasi in v najbližji okolici prav bogato žetev. Mesec januar je skoro vsak teden preškrbel našim dragim rajnim na podravskem pokopališču novega družabnika. Izredno odličnega — gospo Lizo

Ulbing, pd. Ohacmjo, mater našega veleza-sluznega skrbnega, občespoštovanega in priljubljenega župnika Tomaža Ulbing — pa smo položili slednjo nedeljo v preteklem mesecu v hladni grob. Ta dan bo med črnoobrobljenimi v podravski kroniki eden najpomembnejših, spomin na njega eden najžalostnejših, obenem pa tudi na vrline značaja pokojne eden najčastnejših. — Petek 26. p. m. zjutraj je bila tista neusmiljena ura povzročiteljica onega izrednega nedeljskega popoldneva žalosti, ki se je nemirno zrcalila v nestetih solzah skoro nepregledne množice občinstva. Podravlje so le malokdaj videle tako veličasten pogrebni spreved, kakor je bil oni nedeljo 28. januarja t. l., ko smo spremili Ohacevo mater k zadnjemu počitku. Prihitelo je iz okolice sedem č. gg. duhovnikov, da so izkazali svojemu stanovskemu tovarišu svoje sočutje in sožalje. Iz nevsakdanjega števila pogrebcev, iz precej odličnega občinstva in iz prav lepih pesmi žalostink, katere so v slovo dragi rajniki zapeli sosednji dravski pevci, je bilo razbrati pomembnost teh stopinj na domači vrt miru, je bilo razvideti trpko srčno bôl skočidolske fare in odkrito resnično spoštovanje širnega občinstva do rajneke. Zavedali smo se, da ne spremimo le osebo, katero je neizprosna človeška usoda odpoklicala iz tega sveta, temveč vedeli smo, kaj nam je bila ta oseba. Vsled tega se nam bile izbrane tolažilne besede, ki so jih ob odprtem grobu govorili preč. g. duh. svet. A. Truppe, v pravo srčno zadovoljstvo. Predočili so nam sicer težko bridko izgubo, ki nas je zadela s smrtjo te vzorne žene, a obenem navedli nekaj tolažilnih momentov, katerih glavnega posnamemo tu: Blaga pokojna nas ni popolnoma zapustila, ostala je med nami v svoji duševni, srčni zapuščini, v svojih dobrih delih, v svojih dobrih lastnostih, v svoji pridnosti, dobrosrčnosti, istinitemu krščanstvu itd. Zato: Ne žalujmo toliko za blago materjo, temveč spoštujmo in častimo jo v njenih delih! Častimo v njej vzorno mater, vzorno vzgojiteljico njenih sedmerih otrok, katerim je v njenem neomajnem trudu s pomočjo svojega dragega, že leto dni rajnega moža preskrbela lepo brezskrbno bodočnost — častimo v njej skrbno, pridno gospodinjjo, dobro prijateljico in požrtvovalno pomočnico v stiskah in težavah. Spoštujmo in častimo v rajni pravo krščansko, pristno slovensko mater! Posnemajmo jo v vseh teh lepih lastnostih. Tako bo spoštovanje in častenje šele popolno! S tem bomo pokazali, kako smo razumeli pomembnost onega nedeljskega popoldneva, kako upravičena je naša žalost in kako znamo častiti in spoštovati naše sestre in brate tudi še preko groba! To spoznanje in ta sklep naj bo žalujočim svojcem, sorodnikom, prijateljem in zancem v tolažbo. Ravnajmo po Kristusovem navku: Častite mrtve! — Celi Ohacevi rodbini, posebno našemu preč. gosp. župniku kot sinu preminule — najiskrenejše sožalje — pokojnim Ohacevim starišem pa: Blag jim spomin!

NAŠE KNJIGE

Na knjige Družbe sv. Mohorja smo že težko čakali. Zdaj jih pa po mnogih župnijah niti dobili ne bomo, ker se lansko spomlad nismo priglasili. Zato prosim gospode duhovnike kot poverjenike, naj ne pozabijo letos pravočasno oznaniti, da se ljudje pravočasno priglasijo. V prejšnjih letih smo se vpisovali do meseca marca. Naj bo tudi letos tako. Bila bi velika škoda, ako bi družbene knjige opustili. Zlasti po koledarju vprašujejo ljudje.

Izjava.

Podpisana zastopnika koroških Slovencev izjavljava, da nisva v nobeni zvezi z znanimi grozljivimi letaki, ki so bili za novo leto 1923 raztrešeni po Rožu. Opozarjava tudi izvenkoroške Slovence, da se potom takih letakov naši itak ogroženi stvari več škoduje nego koristi. Sicer se pa dobro zavedava, da je vsebina omenjenih letakov razumljiva za one, ki bi se radi vrnili v svojo koroško domovino, pa jim oblasti delajo ovire.

Kraiger.

Poljanec.

GOSPODARSKI VESTNIK

Vpliv mesta na kolic.

K obrambi narodne ideje in samostojnosti spada nedvomno geografski položaj kraja, veličina naselbin in njih obseg. Raztreseni kosci posameznih hiš gravitirajo v bližnjo vas in trg, kamor se spravljajo pridelki in odkoder se krijejo potrebščine. Vasi in trgi si stojijo v medsebojni vezi potom kupčije, ki nedostatke enega kraja nadomesti z nadprodukcijo drugega kraja. Trgi in vasi se vežejo po železnicah in dobrih cestah z glavnim mestom v svrhu rednega prometa. Glavno mesto je torej srce gospodarskega telesa, ki razprostira svoje žile na vse strani. Skušajmo to pokazati na slov. Koroški. Glavna obratna žila vodi iz Celovca preko Pliberka na eni strani, čez Beljak in proti Jesenicam nadruzi strani. Da bi bilo srce zdravo, to se pravi, da bi bil Celovec slovenski, morale bi biti žile odvodnice takisto slovenske, naši kraji, ki ležijo tam, slovenski.

Mesto je s svojim večjim kapitalom in prometom močnejše od okolice. V mestu se potom industrije in trgovine nakopičijo grmade raznih potrebščin, ki so v gospodarstvu neobhodno potrebne; na drugi strani se okoli mesta, kjer se razvija poljedelstvo in živinoreja, nabirajo agrarni produkti, ki najdejo v mestu s svojo ogromno množino konsumentov lahko odjemalce. Za izmenjavo blaga se torej križajo v mestu producenti in konsumenti, kar hočem posebno naglašati radi tega, ker se pri nas križajo tudi politični nazori. Slovenski kmet pride v neposredni dotik z nemškim trgovcem in industrijalcem. Kmetu leži na tem, da svoje produkte, ki niso trpežni, takoj proda ali jih zamenja za ono, kar potrebuje. Poleg tega varčuje s časom in da se znebi čimprej svoje robe, se posluži jezika, ki ga govori njegov odjemalec. Tako bomo razumeli, zakaj ravno okoli našega glavnega mesta omahuje narodna zavest, da, na severni strani smo zgubili docela postojanko. Mesto z lepimi izložbami, s kulturnimi prireditvami, z mnogovrstnimi zabavami vpliva na človeško dušo in ker naš kmet malokrat prekorači mejo svoje ožje domovine, vidi v naši Koroški le nemško kulturo.

Vzroki prodiranja Nemcev so ekonomsko-trgovskega značaja. Industrija in trgovina, s katero se bavijo izključno Nemci, napravijo Jeleznico potrebno. Z železnico je prišlo mnogo nemških uradnikov, ki so urinili nemški jezik v slovenske kraje; povsod, kjer teče železnica, je zagospodovala v najkrajšem času nemščina. Trgovci po vaseh, navezani na železnico za dobavo blaga, so kmalu bili ponemčeni. Vlogo trgovca po posameznih vaseh ne smemo podcenjevati. On je, ki veže industrijske kraje z našo poslednjo slovensko kočo.

K njemu nosijo poljedelci svoje pridelke, od njega kupujejo stvari, katerih v gospodarstvu primanjkuje. Slovenci za trgovino niso in ne kažejo smisla; nekaj jim primanjkuje potrebne naobrazenosti, a še več podjetnosti in spekulacijskega duha. Po vseh vaseh imamo privandane trgovce nasprotnike, ki so obogateli od našega denarja, a žalostno je dejstvo, da so naši od kmetijstva bežeči ljudje iskali kruha drugod, ko so si ga drugi naši ravno med nami.

Kmetijske hiše imajo navadno mnogo otrok. Ker se kmetijstvo ne da deliti, da bi dobil vsak potomec nekaj zemlje, kjer bi si vstvaril svojo družino, gre posestvo navadno v roke enega in se vsem drugim izplača denarna vsota. Posledica tega je, da si morajo ti iskati kruha drugje, ali kot hlapci in dekle, ali si iščejo službe v bližnjem mestu. Mnogi, ki so prišli k vojakom in tam videli po tujih krajih drugačen svet, so stopili v državne službe kot orožniki in financieri. Vsled nizke stopnje so bili tako odvisni od nemških predstojnikov, da so bili kot Slovenci zgubljeni.

Naša izobraževalna društva in druge mere za vzdržanje Slovenstva so premalo dosledna, ker vzgajajo sicer idealno in morali-

čno one, ki imajo eksistenco v domačem kraju, ali ne skrbijo za one, ki so primorani iskati kruha drugod. Da se ohranimo kot Slovenci, je treba skrbeti za gospodarski obstoj posameznika, a s pomočjo narodnega blagostanja in premoženja za obstoj onih slabejših, ki nam bežijo s trebuhom za kruhom.

V krajih, ki so odtrgani od prometa, kot Obirsko, Sele in druge visoko ležiče občine, se ni bati ponemčevanja, ker se tam drži slovenstvo iz navade. Tujci se radi neugodnega geografskega položaja stalno ne naselijo, domačini pa občujejo med seboj slovenski. Ponemčevanje je največje po onih vaseh in trgih, kjer je kupčija, industrija, kjer stopi nemški obrtnik v stik s slovenskim kmetom. Kljub temu, da smo tudi mi imeli naša društva in naše bojovnike po vaseh, se je tam vendar vršilo nazadovanje v narodnem oziru. Samostojni kmetje ostanejo Slovenci, ker so neodvisni, a najemniki se že ravnaajo po mišljenju svojih gospodarjev in potem sledi dolga vrsta delavcev raznega zanimanja, katerim daje Nemec delo in zaslužek. Nemec napreduje na gospodarskem polju in da mu pridemo do živga, se bo treba gospodarsko braniti.

Pred vojno je bil slovenski živelj mnogo prešibek na finančnem polju in ni bilo radi tega misliti na kakšno večje podjetje, zlasti ker se za združeno misel in slovo ni veliko ukrenilo. Vojska pa je vendar (poleg slabih posledic) nekaj predrugačila. Zadolženi kmet, ki je delal državi skrbi in gospodarsko postal vedno bolj odvisen od upnikov, se je rešil dolgov in postal samostojen. To dejstvo vpliva gospodarsko iako dobro na slov. Koroško, bolj na posameznika, kakor na narodni položaj. Verem, ponižen, skromen slovenski Korošec na žalost premalo ekonomsko misli, premalo čišla svoje življenje in udobnost in stoji novodobnim gospodarskim napravam ob strani, ko Nemci zidajo, si popravljajo domove in poslopja, si kupujejo potrebno orodje za obdelovanje polja, čistijo žito za seme itd. Gospodarsko naprednejši pa dobi vodilno moč nad drugimi.

Ako hočemo kaj koristiti svojemu bliznjemu, naložimo denar koristno in dobro. Ne v alkohol, ne v zabave, nego nabirajmo narodni zaklad, s katerim bi mogli gospodarsko napredovati. Bogati smo. Za zvonove se je nabralo v par farah preko 800 milijonov narodnega premoženja. Ako tudi za gospodarske obnove dobimo tolik kapital še bi mogli obnoviti poslovanje zadrug, bi mogli dajati premije za pospeševanje živinoreje, poljedelstva, za trebljenje pašnikov, mogli bi držati vsa nekaj ljudij v kakšni službi in bi nam ne bežali iz dežele.

Pri nabavi strojev za čiščenje žita ni nikakor ekonomsko, ako si nabavlja posameznik te stroje, ker lahko zadostuje celi vasi, ako se delo razdeli; na razdelitev dela pa moramo misliti sedaj, ko primanjkuje delavnih moči. Stroj za posnemanje mleka (separator) se bi dobro uporabil tedaj, ako bi ga več kmetij rabilo in bi se na ta način izognilo potrebnemu umivanju in čiščenju po vsaki rabi. Sploh je treba gledati na to, da strojevi kolikor manj ležijo prazni, ker so mrtev kapital, ako niso v rabi. Potrata časa in denarja je tudi dejstvo, da se leti s par litri mleka v mesto na prodajo, ko bi se lahko cela vas organizirala in skupno po enem človeku ali v okvirju kakšne zadrug prodajala. To velja za vse druge poljedelske produkte, zelenjavo, jajca, jabolka, tudi za prodajo sodov iz Galicije, ki jih vsak četrtek vozijo v Celovec in če ne prodajo, spet nazaj. Voznik, konj, prostor, tvorijo velike stroške, ki bi se v organizirani obliki mnogo zmanjšali. Organizacija na trgovsko-gospodarski podlagi bi pritegnila pa tudi daljše kraje do prave in večje vrednosti blaga, kar bi tudi narodu koristilo. Saj je znano, da v bližini mesta bivajoči kmet prodaja na stroške oddaljenega mnogo bolje, ker nima toliko stroškov na poti. Skrb naših merodajnih krogov mora biti, ne samo politično vzgojevati narod, navadno z velikimi besedami, ampak začrtati tudi pot na gospodarskem polju, ki reže veliko globlje v ljudsko kri.

350letnica smrti Matije Gubca. Ta teden se po vsej Hrvatski proslavlja 350letnica smrti Matije Gubca. Na Gornjem gradu v Zagrebu bo na kraju usmrtitve postavljena njegova glava. Tudi drugi kraji Hrvatske bodo primerno proslavili spomin velikega kmetamučenika, ki je v 16. stoletju vodil kmetijski upor proti grofom in bil za kazen na trgu v Zagrebu kronan na razbeljenem prestolu z razbeljeno krono.

Borza. Curiah, 12. februarja. New York 532,62, London 24,95, Pariz 32,95, Milano 25,65, Praha 15,80, Beograd 5,10, Berlin 0,01 $\frac{1}{4}$, Dunaj 0,0075.

Dunaj, 12. februarja. Dolar 71,100, lira 3403, dinar 682, marka 2,95, češka krona 2100 avstr. kron.

Trg. Dunaj, 10. februarja. Pšenica 4150 do 4200 K, rž 3750—3850 K, ječmen 2900 do 3100 K za kg. — Svinje 22.000—25.700 K, voli 10.000—15.000 K, krave 7000—11.000 K za kg žive teže.

Za tiskovni sklad so darovali:

Terezija Trampič, Celovec, 2000 K; Michael Miglar 1000 K; Slov. Plajberk: pri Šašelnju 10.000 K, Rauš 7000 K, Serainik 7000 K, Š. Travnik 2000 K; Vovbre: Jož. Kopajnik 5000 K, Sebastijan Škof 5000 K, neimenovan 10.000 K; Jožef Štich, župnik, Bilčovs, 50.000 kron; Rezi Kaufič na Rutu 2000 K. — Andrej Čero, Maribor, 10 D.

Listnica uredništva.

Vsem, ki so nisale udanostne izjave Rutarjevemu Jurju, sporoča uredništvo, da je odposlalo dopise Jurju v Hodiše in se bo sam oglasil pri vsaki posebej! — **Šmarjeta v Rožu in Velinjavas.** So preveč osebni napadi. — **M. P., Celovec.** Prosimo za cele dopise na enkrat. — **Dopisnikom.** Pišite samo na eno stran! Dopise podpisujte in pišite s tinto! — **Arnejc Jos.** Dopis ne morem še priobčiti. Govoril bom osebno z Vami. — **Šmarjeta.** Podlistek pride. — **Palmovič.** Pride. — **Bogomila Agata.** Vez s prvim delom pretrgane.

Peter Prajnik,
Marica Prajnik, roj. Kolarič
poročena.

Vurberg pri Ptui, dne 5. svečerna 1923.

Zahvala.

Slov. kat. izobraževalno društvo za Št. Janž in okolico se tem potom iskreno zahvaljuje č. g. župniku Jos Fugger-ju v Št. Janžu za darovane knjige in zvezke „Dom in Svet-a“. Bog mu plačaj!

Slov. kat. izobraževalno društvo za Št. Janž in okolico
Andrej Permož, t. č. knjižničar, 15
Florijan Lapuš, t. č. predsednik

Kupujem

vsakovrstne drve, trde in mehke kakor tudi stoječ les vsake množine. 11

Prodajam

na drobno in debelo drve vsake vrste, dostavim tudi cel vagon franko na katerikoli kolodvor

Cene zmerne! Postrežba točna!

Franc Kropivnik, lesni trgovec
Borovlje-Ferlach

Išče se 16. do 20. let stara ma **deklet** kot **služkinja** v **Jugoslaviji**. Biti mora krepke in zdrave narave. Poleg službe se lahko nauči kuhati in šivati. Plača po dogovoru. Službo lahko nastopi od marca do aprila t. l. Ponudba naj se pošlje na naslov: **Josip Polesnik,** p. d. pri Bidrihu Škofiče ob Jezeru. P. Velden.